

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
dankah ob **torških, četrčkih**
in **sobotah**. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — **Obojno izdanje stane:**
za en mesec . . . 2.50, izven Avstrije 3.40
za tri mesece . . . 7.50, „**Edinost**“ . . . 2.50
za pol leta . . . 12.50, „**Edinost**“ . . . 7.50
za vse leto . . . 24.00, „**Edinost**“ . . . 15.00
Na naročbe brez priložene naročnine se
ne jemlje ozir.
Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč.,
izven Trsta po 3 nč. Sobotno večerno
izdanje v Trstu 6 nč., izven Trsta 8 nč.

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Oglasi se račune po tarifu v petiti; za
naslove z debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadni vrstic.
Poslana, osmetnjena in javnozhvala, do-
mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredu: alica
Caserna št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprejema. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacijo in oglašje spre-
jema upraviteljsko uradno pisarno pi-
colo št. 3, II. nadst. O pritožbah reklamacij
se pristoje postopno.

„Edinost“ je medij.

Človekoljubje in - zdivjanost!

„Ako bom mogel se kaj pristradati, bo
Vaše . . . Bog me menda ne zapusti in kar
Bog dá, delil bom z Vami. Moji pravi bratje
in sestre so — trpini“. Te besede je pi-
sal pesnik Simon Gregorčič v Ljub-
ljano, poslavlši tjakaj za njegove razmere —
velikanski dar. Oko se nam je zarosilo, ko
smo prečitali to blagovestje — miru, sprave,
krščanske ljubezni in splošnega človeko-
ljubja. Ne le svojim krvnim bratom pošilja
pesnik Gregorčič svoj dar, ampak pošilja ga
— trpinom! Blagoslovljen bodi blagi mož
na teh zlatih besedah, toli nenavadnih v se-
danjih časih grdihi strasti in krutega materi-
jalizma!

Zares nenavadni glasi so to v sedanji
dobi, ko neuglasna pohlepnost po svetnem
blagu, osebni antagonizem, narodno sovraštvo
in okrutna politična nasprotstva kakor slana
moré človeško čustvovanje in idejno mi-
šljenje.

O pesniku Simonu Gregorčiču smo ve-
deli, da je njegova ljubezen do domovine
in svojega rodu neizmerna, saj nam iz sle-
hernega pojava nebeske poezije njegove
dehti najidejnejše rodoljubje; saj nam sle-
herni njegov stih pripoveduje, kako ta ve-
liki duh obožava ono ped zemlje, na koji
se je porodil, kako mu blago srce njegovo
viharno vstrepeče za blagor in srečo naroda-
trpina slovenskega. Ali vzlic tej, skoro bi
rekli, fanatični ljubezni do domovine in na-
roda svojega, ni mu zatemnil bister vid, ni
mu se moglo zóžiti širo obozrje — člove-
koljubja. Tudi strastno njegovo rodoljubje
ni mu moglo ukovati duha v tesne okove,
da ne bi videl pred seboj poleg krvnega
brata tudi — človeka! Kraj vsega nje-
govega rodoljubja oklepa mu duša vse člo-
veštvo. On noče pomagati le bratu in soro-
jaku, ampak pomagati bi hotel — on, ki je
sam siromak — trpinu!

Ko je blagi Simon Gregorčič napisal
Ljubljancem oni vsiklik najidejnejšega člo-
vekoljubja, pač ni gojil nikakih posebnih na-
menov in razžalil bi tega ljubljena naroda
slovenskega oni, ki bi mu hotel podtikati
kakršnosibodi tendencioznost: povedal je
le, kar mu je narekovalo srce — to blago,
milo, ljubeče in usmiljeno srce. Ali vendar,
dasi mož gotovo ni mislil na to, izrekel je
najostrejo obsodbo o izvestnih hijenah, ki
tudi na mestu neizmerne nesreče in človeško
dušo pretesujoče bede iščejo žrtev svoji strasti
in poživljenemu svojemu čustvovanju. Oni
vsiklik Simona Gregorčiča osramotil je te hi-
jene bolj, nego bi mogli mi v najdaljšem po-
lemičnem članku.

Ako nam je brat v bedi in nadlogi, dolž-

nost je v prvi vrsti nam, da mu pomagamo,
ker smo mu bratje po krvi in rodu. Ali kadar
prihrumi nesreča v toliki meri, da nam tako-
rekoč vzraste čez glavo in nastavlja beda
presega naše lastne moči, tedaj postane ta
nesreča vseobča, splošna — človeška. V takih
slučajih morajo pasti vse ograje, ki ločijo
sicer človeštvo: zemljepisne, narodne in ver-
ske; — kdor more, temu je dolžnost pomagati.
V dobi takih velikih nesreč ne smemo biti
ni Slovenci, ni Nemci ni Italijani, ampak biti
moramo le — ljudje! Na to stališče se je
vsikdar postavljalo človeštvo ob velikih ka-
tastrofah, na ono vzvišeno stališče, na koje
se je postavil tudi naš Simon Gregorčič. Oni,
ki se ne more postaviti na tako stališče, mora
biti podla duša, brez čutečega srca v svojih
prsih.

In hripavi glas takih duš, takih krutih,
okamenelih src, čuti je bilo ravno te dni, ko
je grozna in v nje posledicah v tem hipu še
nepreračunljiva elementarna katastrofa zadela
našo Ljubljano. Zdivjanost našega „Il Pic-
colo“ in vseh onih, ki mu stoje za hrbtom,
smo že ožigosali primerno in ves poštenu
svet se je zgražal nad toliko surovostjo in
duševno zdivjanostjo. Ali okrutneži pri „Pic-
colo“ smejo biti zadovoljni, kajti niso ostali
osamljeni se svojo surovostjo, ampak pridružili
se jim je vreden tovariš gori v „nemškem“
Celju: list „Deutsche Wacht“.

Kolik kontrast med evangelijem člove-
koljubja dičnega slovenskega pesnika in pa
zdivjanostjo teh ljudi! Naj bi že bilo, ako
ti srditeži nočejo pomagati trpečemu — člo-
veku, ali da poslednjega v nesreči še psujejo
in obsipajo se svojim strupom, to je naravnost
zločinstvo proti najelementarnejšim zahtevam
krščanskega človekoljubja, da človeku res
nedostaje besedi, s kojimi bi mogel primerno
označiti tako divjaštvo.

Se studom mora se obrniti od divjakov
pri nemški „Wacht“ ves svet; rudečica srca
mora oolit v prvi vrsti vsacega poštenega
Nemca, ko vidi, da mu taki ljudje onečiščenjo
in sramoté pošteno ime. Ne prihaja nam na
misel, da bi hoteli divjaštvo „Walterice“
pisati na račun naroda nemškega, saj so se
Nemci ob ljubljanski katastrofi po ogromni
večini postavili na stališče — človekoljubja,
ali obžalovati moramo iz dna svoje duše, da
se slični divjaki morejo še ponašati kot prvo-
boritelji nemške kulture, nemške narodnosti
in nemške uravi. Res je, da se ravno mi
Slovenci moramo neprestano boriti proti ve-
likonemškemu težnjam, ali spoštovanja nismo
nikdar odrekli visokorazviti kulturi naroda
nemškega. Ali ni tem žalostnejše za Nemce
same, da jim lastni popačeni sinovi se svojim
naravnost barbarskim postopanjem sramoté
njih kulturo in dobro ime? Mi menimo, da

„Glej, mamica,* šepnola je mala Klara,
„on me pozna, a jaz njega ne znam. Kdo
je ta gospod?“

„Kako je ljubeznivo to dete,* rekel je
Pavel.

Klara se je nasmešila, vzdignola malo
na kolena ter jo poljubila na čelo. V tem
trenotku zazvonilo je pri samoborskih me-
nihih zdavo Marijo.

„Čuj, čuj, mamica!“ rekla je mala, nag-
nila glavico in dvignola prstič. „Zdrava Ma-
rija. Moramo moliti!“

Klara sklenola je deklici ročice, nagnovši
se nad zlato glavico. Glasno se je razlegel
zvon iz doline. Skozi bršljan so sevali zlati
žarči večernega solnca ter migljali krog Kla-
rine lepe glave in na obrazku nedolžnega
deteta, ki je molilo. Nem in ginen gledal je
Pavel ta prizor.

„Sedaj pa, srček moj!“ rekla je mati
hčerki, poljubivši jo v čelo in spustivši jo iz
naročja, „lahko noč! Idi! Spavaj mi sladko.
A Ivanu reci, naj pride prižgat luč.“

je dolžnost vsem poštenim Nemcem, da se
združijo v glasen protest proti takemu brez-
obraznemu zlorabljenju nemškega ugleda in
proti takemu teptanju najjednostavnejših za-
htev humanitete.

Slovenski trpini v nesrečni Ljubljani
pokažejo se gotovo iz srca hvaležne na obili
podpori, prihajajoči jim iz nemških rok, ali
to moramo naglašati, da pomoč v nesreči ne
sme imeti nikdar postranskih namenov: ako
pridodaš daru trpko opazko, zgubi isti svojo
veljavo. Pomoč v nesreči mora prihajati iz
čutečih src, nikari pa iz spekulativnih na-
menov. Ako dobrota ni brez pogoja, ni
več dobrota.

In že danes moramo najodločnejše
protestovati proti domnevanju, da je smeti da-
rove, prihajajoče v Ljubljano iz nemških rok,
zapisati na račun našega programa, naših
politiških teženj in narodnih pravic. Ne radi
smo se oglašili v tem žalostnem trenutku o
teh stvareh, ali prisiljeni smo v to, ker se
že danes oglašajo tu pa tam taki „dobrot-
niki“. Clara pacta, boni amici.

Politiške vesti.

Po „rešenju“ krize. V židovsko libe-
ralnem taboru vlada neizmerno veselje. Vsi
liberalni listi kličejo hozana, češ, da je ljub-
ček baron Banffy privojeval sijajno zmago
nad grofom Kalnokyjem. No nam se vidi, da
je v tej šumeči čaši mnogo — soda-vode.
Mi smo že v izdanju od minolega torka
obrazložili vzroke, ki so po našem menenju
prisilili krono, delati na to, da se stvar po-
ravna časasno. In to isto vedo dobro tudi
liberalna gospóda. Pripoznano pa bodi, da
imajo ta gospóda dovolj vzroka veseliti se,
a ne na „sijajni zmagi“, ampak na tem, da
so se za trenotek izognili najhujšemu.
Za trenotek, smo rekli že minolega torka,
in isto ponavljamo tudi sedaj. Komplikacije
pridejo še le, ker morajo priti, ako so se
naši konservativci v koalicijski res le „zapo-
stavili“, in se niso odpovedali svojim načelom.
Da je bilo naše domnevanje pravo, nam
kaže že dejstvo, da so se princu Lichten-
steinu pridružili tudi konservativci Di-
pauli, Belcredi in tovariši z drugo in-
terpelacijo do ministerskega predsednika
kneza Windischgratza, v kateri povprašu-
jejo interpelantje: ali je besede grofa Kalno-
kyja, „da je pripravljen zastopati stališče,
izključujoče vsako utikanje apostolskega nun-
cija v notranjopolitiške stvari in boje“, tako
razumeti, da cerkveno-politiška
vprašanja ne spadajo med notra-
nje politične stvari? — Tu so se
interpelantje doteknili jedra stvari, kajti ob
tem vprašanju gredo ravno menjenja navskriž.

„Lahko noč, mamica, lahko noč, go-
spod!“ poklonila se je mala in odskakljala
na velika vrata.

„A niste li vi srečni, plemenita gospa?“
prašal je Pavel blagim glasom, „ne vtriplje
li vam srce hitrejšje, ko vidite tako milo
dete pri sebi, na katero zlagate vse svoje
skrbi?“

Blagi ta glas vzdramil je Klaro in jela
je pozornejše opazati Pavla. Oko jej je za-
sajalo, ustne zaigrale.

„Ali smete vi mater prašati, dali jo njeno
dete osrečuje?“ odvrnila je Klara.

„Oprostite, plemenita gospa, da sem vas
žalil v srce. „Sedaj pa mi dovolite,“ vstal
je Pavel, „da ne nadlegujem več vašo mi-
lost. Kasno je, a posebno vaše milosti hoče
se mira. Dovolite mi, da vam zaželim lahko
noč ter odidem v svoj stan. Čim se jutri
vaše milosti zljubi, počnemo namenjeni posel.“

„Moja milost ne dopušča nič,“ odvrnila
je Klara, ter živahno vstala, „a za moj mir

Ogerska vlada hoče, da tudi strogo cerkvene
stvari spadajo izključljivo le v nje kompe-
tenco, dočim konservativno stališče zahteva,
da v verskih stvareh ima sv. Stolica po vseh
deželah prvo besedo. Radovedni smo, kakov
bode odgovor kneza Windischgratza. Ako
ugodi nazorom ogerske vlade, razžali konser-
vativce na onem mestu, kjer so in morajo
biti najbolj občutljivi. In ker poznamo zlasti
Dipaulija kot moža, vsikdar pripravljenega
izvajati posledice iz podanih dejstev, smemo
računati, kakor smo že rekli minoli tork,
na spor vsaj med odločnejšimi konser-
vativci in vodstvom naše vnauja politike. In
ker je nadalje klub nemške levice sklenil
postaviti se na stališče, protivno Dipaulijevi
interpelaciji in ker je ta klub stebel koali-
cije, ni mogoče, da bi ti dogodki ne uplivali
na isto v nemgodnem zmislu. Skoro da smo
hvaležni gospodu Banffyju na njegovi indi-
skretnosti, kajti pripomogel je izdatno, da se
naši konservativci skoro zavedó neumnosti,
ki so jo storili stopivši v zvezo — najnenarav-
nejšo pod milim solncem.

Pri predvečerašnji dopolnilni volitvi
na Dunaju (okraj Landstrasse) je doživela
nemško-liberalna stranka zopet naravnost
sramoten poraz. Ta okraj so imeli do sedaj
liberalci v svojih rokah a pri predvečerašnji
volitvi je zmagal antisemitski kandidat Steiner
z 3634 glasi, proti 1569, torej komaj do tret-
jine glasov se je mogla dokopati nekdanj vse-
mogoča nemško-liberalna stranka! Tej stranki
jelo je ljudstvo prav odločno kazati vrata,
no, gospóda se že odpočijejo na blazinah,
koje jim pokladajo naši koaliranci.

Različne vesti.

Nj. Vel. cesar v Ljubljani. Minoli tork
ob 3. uri pop. dospelo je Nj. Veličanstvo v
bédno Ljubljano. Kakšna razlika med posled-
njim obiskom Njeg. Veličanstva pred leti v
slovenski stolnici in sedanjim obiskom! Te-
daj je bila Ljubljana v najsijajnejši prazniški
obleki — a sedaj leži v razvalinah, v prahu.
Ni čuda, da se je milostnemu vladarju krčilo
očetovsko srce pri takim pogledu. Vendar
pa je zbegano prebivalstvo za trenotek po-
zabilo na svojo bédno, pozabilo na prestani
strah in v pravi slovenski zvestobi iskrenim
navdušenjem pozdravljalo milostnega svojega
vladarja, od katerega pričakuje pomoči z
jednakim zaupanjem, kakor otroci od svojega
očeta.

O tem obisku poročajo iz Ljubljane to-le:
Nj. Veličanstvu poklonile so se duhovščina, za-
stopstva dež. in mestnih oblastnij. Ljudstvo je
pozdravljalo vladarja povsodi velikim navdu-
šenjem. Vladar je pri zastopnikih oblastnij
podrobno povpraševal o stanju pomožnega

naj vas ne boli glava. Vaše lahke noči ne
vsprejemem, ker morala bi se sama sebe v
snu karati, da sem slaba gospodinja ter da
ne počastim milega gosta. Ostanite, plemen-
iti gospod, ostanite,* rekla je Klara pro-
sečim glasom, „vsprejmite vendar mojo zdra-
vico v tej mojej pusteji kolibi! Kaj ne, da
ne storite tega?“ nagnola je Klara glavo,
pokazavši skozi lahki smehljaj svoje zobke.

„Vaša volja mi je zakon,* poklonil se
je Pavel udvorno, ali prek čela mu je pre-
letel oblček neveselja.

Kmalu prižgal je sluga voščence na po-
zlačenem svetilniku ter postavil na stol iz-
bornofine jedi in kristalen vrč, poln cipar-
skega ognjenega vina. Za stol sela je Klara,
sedel je tudi njeni gost in jela sta uživati jedi.

„V vaše zdravje, na vašo srečo, viteže
mladi!“ dvignola je Klara lepo ročkoj sre-
brno čašo, „bili slavni in srečni! To vam
kliče glas vpijoče v tej puščavi!“

(Dalje prih.)

PODLISTEK.

Zlatarjevo zlato.

Zgodovinska pripoved XVI. veka.

Spisal A. Šenoa

VIII.

„Joj mama, mamica!“ vskliknola je mala
skakljaje, a ni opazila tujca, ki je sedel na
strani. „Da bi ti videla! Tomo vrtnar vjel
je krta, črnega in kosmatega. Ali jaz se ga
nisem bala, nisem. In Tomo je rekel, da mi
to je cvetlice. In ubil je Tomo krta, do kraja
ubil. Ali povej mi, mamica —“ hotela je
mala prašati, ali ker je opazila tujca, umolk-
nola je. Pritisnola se je k materi ter jela
Pavla gledati velikimi, bistrimi očmi.

„No Anika, pozdravi, daj gospoda!“
opomnila jo je Klara ter jo božala po glavici.

„Dober dan, gospod!“ pozdravilo ga je
dete.

„Dober dan, Ančica mila!“ nagnil se je
Pavel k dekletcu ter je opazal prijaznim
očesom.

delovanja ter o položaju ljudstva, naglašuje opetovano, kako potrebna je jako krepka dejanska podpora prebivalstvu v mestu in na deželi ter obljubil še nadaljno državno pomoč. Nj. Vel. je izrazil svoje Najvišje priznanje na naglem pomožnem delovanju in dejanski pomoči. Potem si je ogledal cesar vse dele mesta, posebno podrobno pa bolnišniške lópe, kjer je ljubeznivo nagovoril več bolnikov in povsodi tolažil ter delil pomoč. Svoje Najvišje priznanje je izrazil in jako primernih javnih zavodih, kakor tudi na vsem, kar se je storilo za splošni blagor. Ukazal je, da mu predstavijo posamične osebe, ki so se posebno odlikovale v oni strašni noči ter jih je pohvalil in jim izrekel Svoje priznanje. — Zastopniki oblastni izjavili so Nj. Velicanstvu svojo najpresrečnejšo zahvalo na prvi pomoči, katera je omogočila, da se je moglo takoj podpirati bédno ljudstvo, kakor tudi na obisku Nj. Velicanstva, s katerim je osrečilo prebivalstvo. — Ljudstvo je vpraševalo vsako priliko, da je z burnim klicanjem dajalo duška svoji hvaležnosti in svojemu spoštovanju. — Cesar se je mudil v Ljubljani tri ure, potem je nadaljeval vožnjo v Pulj.

Dne 7. t. m. zvečer došla je iz Ljubljane ta-le brzojavka: „Nj. Vel. cesar je izjavil globoko Svoje začudenje o ogromnosti nesreče ter zatrdil, da vse to, kar je videl, visoko nadkriljuje to, kar je pričakoval. Deželnemu predsedniku je rekel cesar: „Bodite prepričani, da storim vse kar je v Moji moči, da dobita mesto in dežela najizdatnejšo pomoč“. — Cesar je večkrat izjavil Svoje žalje na katastrofi in Svoje sočutje na težkem udarcu, ki je zadel ljudstvo.“

K potovanju Nj. Vel. cesarja v Pulj. Po nalogu dež. odbora goriškega odpotoval je dež. glavar grof Fran Coronini v Pulj, da se pokloni vladarju v ime kronovine. — Minoli terek jutraj je odpotoval iz Trsta v Pulj ces. namestnik vitez Rinaldini. Namestnika sta spremljala okr. komisar pl. Rubelli in predsedniški tajnik dr. Pipitz. Zajedno so se odpeljali iz Trsta v Pulj: župan dr. Pitteri, predsednik višjega dež. sodišča Peck in predsednik dež. sodišča Urbanich. Vsa ta gospoda se je odpeljala po železnici v Pulj; po morju pa sta odplula tje podpredsednik finanč. ravnateljstva baron Plenker in predsednik pomorske vlade Becher.

Vojni minister v Ljubljani. Dne 7. t. m. jutraj pripeljal se je vojni minister pl. Kriegerhammer v Ljubljano ter si v spremstvu kornega poveljnika barona Reinländerja, divizionarja Hegedusa in mnogih višjih častnikov ogledal mesto sploh, posebno pa poškodovana vojaška poslopja ter deželno bolnišnico. Konečno je vskliknil: „Laibach sieht aus, wie eine bombardierte Stadt!“ (Ljubljana ima lice, kakor da je bila bombardovana!)

Nemški „Piccolo“. Dunajska „Deutsche Zeitung“ kaže že ves čas, odkar se je pojavil potres v Ljubljani, da bi najraje preprečila vse, da ne bi kak nemški goldinar prišel v slovenske roke. V svoji številki z dne 3. t. m. pripoveduje, da Ljubljanski magistrat in duhovščina postopata pri razdelitvi darov pristransko in, da se ozirata samo na Slovence, Nemci pa da ne dobijo ničesar. Zahteva nadalje, naj vsi Nemci darujejo svoje prispevke le za Nemce in naj ustanovi poseben odbor, ki bo delil darove samo Nemcem. — No, v Ljubljani pa, to znamo, postopajo o razdelitvi daril povsem nepristransko, kajti vse stranke delujejo složno le na to, da se pomore prebivalstvu. Nasprotstva so potihnili in tudi pri razdelitvi daril ne ozira se nihče na to, je li dotičnik slovenske, ali nemške narodnosti, če je potreben podpore. Sicer pa je treba pripomniti, da je baš „Deutsche Ztg.“ najzadnji med Dunajskimi listi, ki so kaj storili za Ljubljano. Zasluga, da so Dunajčani in tudi Nemci v drugih krajih prihiteli Ljubljani na pomoč, gré v prvi vrsti drugemu časopisu, dočim je „Deutsche Ztg.“ pomožni akciji iz najnižjega sovraštva nasprotovala že od tedaj, ko je bila na Dunaju shod, da se sestavi pomožni odbor. Mar ne kaže ta list iste duševne surovosti kakor vrli naš „Il Piccolo“?

Doneski za možko podružnico sv. Cirila in Metoda v Trstu: Dva dominikanca sta dorovala 290 nvč. in dva čitalničarja 1 gld.

g. Teodor Milanović je daroval 1 krono in g. Bancon in Besednjak 70 stot.

Darovi, priposlani „Edinosti“ za Ljubljano. V poslednjem izd. izkazanih 761 kron 18 st. Gg. A. Valčić, A. Hvastja in F. Valetič so nabrali v mlino „Economo“ 53 kron 30 st. Skupno 814 kron 48 st.

To svoto so darovali: Božič Ivan 4 K., Pintar Avgust, Idihar Franjo, Sulič Andrej, Valetič Fran, Jug Andrej, Melingo Christof, Cinha Ivan, W. W., in J. P. W. po 2 K.; Volčič A., Trattar J., Japel J., Hajpel J., Berlan F., Fuck F., Rustja A., Krasnar A., Lotrič G., Hvastja J., Janežič M., Kuga J., Sbona J., Rostaher J., Lampe A., Pauletič L., Lampe J., Jerencič L., Guljani J. po 1 K.; Repič J. 80 st. Dalje so darovali po 60 stotink: Pleterski J., Vidoni E., Bruneta A., Bajt L., Gorjup A.; — po 40 stot.: Male J., Leme F., Bensa M., Bensa T., Kervin M., Biščak J., Biščak M., Pietschman S., Pakor J., Sebič G., Skamperle J., Mink J., Lestan F., Lestan M.; — po 30 stot.: Mozečič F., Debenjak A., Mantanari A., Umek L.; — po 20 stot.: Rossi A., Fratik M., Černe A., Makovc F., Debenak J., Hrovat F.

Darovi tržaških Slovanov za Ljubljano. Na drugem mestu izkazanih, uredn. „Edinosti“ priposlanih. 53 kron 30 st. G. prof. Karol Glaser odposlal „Slov. Nar.“ 10 Dež. nadzornik vit. Klodič po „Osser. Tr.“ 20 S že zkazanimi 8167 kron 10 Skupno 8250. kron 40 st.

„Osservatore Triestino“ za Ljubljano. IV. izkaz milodarov, objavljenih v tukajšnjem službenem listu, dosegel je skupno svoto 6479 gld. 95 nč. in 200 frankov. — Med temi svotami je izkazan čisti dohodek gledališke predstave, katero je priredilo društvo „Austria“ v znesku 780 gld. 22 nvč., dohodek koncerta v Korminu v znesku 130 gld., darilo polic. stražnikov v Trstu in Gorici 106 gld. 85 nč., dež. glavar isterski dr. Campitelli 30 gld., podpredsednik finančnega ravnateljstva baron Plenker 30 gld., itd.

Dar uboge ženice bédni Ljubljani. Iz Sežane se nam piše: Grozna nesreča, ki je zadela središče naše prvo mesto slovensko, belo Ljubljano, vzbudila je, kakor povsod, kjer bivajo čuteča človeška srca, tudi pri nas v beli Sežani, prvi vasi slovenski, kakor se ona ponosom naziva, obče sočutje. Sežana, ki nikdar ne zaostaja, kedar gre za narodne in človekoljubne potrebe, pokazuje se nam tudi pri tej priliki v vsem svojem svitu. V prid bédnim Ljubljancem priredil je dne 6. t. m. poseben odbor dam, na čelu mu gospa Oskar Polley-eva veselico, ki je vspela v vsakem, a posebno v materijalnem obziru. Vrh tega pa nabirajo Sežanski župan gosp. I. Pirjevec in podžupana gg. K. Kanobel in I. Malalan po vsej občini prispevke v omenjeno svrhu. Od najboljšega posestnika do zadnjega reveža zrtvuje vsak, kar le more, tako da bo dar sežanskih občanarjev za Ljubljano, sodeč po dosedanem vspehu gotovo došel do 600 for., ogromne svote za malo občino. Uprav ganljivo je videti, kako zrtvujejo reveži zadnji krajcar za rojake trpine. Mej drugim je vredno zabeležiti blagodušni čin uboge ženice iz Šmarji, vasiče spadajoče k Sežanski, katera je izročila gori omenjenemu občinskemu odboru 23 nč. z besedami: Tu Vam dam zadnje krajcarje, katere imam; rada bi dala več, ako bi imela, zadovoljite se stem malim darom in pohlevna ženica ni gotovo niti slutila, da je darovala več, kakor vsak milijonar, ker je darovala trpečim bratom — vse! Javljajoč ta plemeniti čin priproste ženice širšemu občinstvu, pozivam svoje rojake: Pojdite tija in storite istotako! —a.—

Potres in — kranjska hranilnica. Sig-mun temporis je promet v denarnem obziru v hudih dnevih, ki so zadeli Ljubljano. Takó se je n. pr. vložilo v kranjsko hranilnico aprila meseca 509.516 gld., a v petih dnevih vzdignilo 973.568 gld. 96 nč., večinoma od kapitalistov, dasi je znano, da denar po Ljubljanskim hranilnicah ni v nobeni nevarnosti vsled potresov. „Slovenec“.

Vrli mož. Čitamo v „Slov. Nar.“: Na Velikonočno nedeljo je katastrofni sunek podrl na Ljubljanskem barju stoječo stražnico št. 651. Predzgradba se je zrušila na železniški

tir. Stražnik je sam ni mogel odstraniti, pod njo pa je bila tudi svetilka, s katero se daje znamenje vlakom. Mož torej ne bi mogel dati v kratkem prihodsemu kurirnemu vlakcu, znamenja da se ustavi. Ne meneč se za usodo svoje rolbine, tekkel je po pomoč in naprosil sosednjega stražnika, naj da vlakcu znamenje. Z dvema možema se je lotil dela in srečno odstranil vse, kar je ležalo na tiru. Po končanem delu je še-le zapazil, da je ostalo njegovo triletno dete v deloma podrti stražnici. Planil je v stražnico in našel svoje dete nepoškodovano. — Ta vrli mož, ki je s svojo vestnostjo in nevstrašnostjo preprečil veliko nezgodo, zove se Ivan Pavlovič.

Popis Ljubljanske katastrofe. Josip Pavlin v Ljubljani (Marijin trg št. 1) izdal je v obliki pisma sestavljen in s podobami okrašen popis katastrofe in nje nasledkov. V tem pismu je kratko in jedrnatno povedano vse, kar se nanaša na potres, škodo in pomožno delovanje. Popis dobiva se pri izdajatelju in pri knjigarnah v Ljubljani. Stoji 15 nvč.

Konec razprave gledé potopa parnika „Elbe“ Naši čitatelji se izvestno še spominjajo grozne nesreče, katero je povzročil angleški parnik „Crathie“, ki je trčil ob parnik nemškega Lloydja „Elbe“, vsled česar se je parnik „Elbe“ potopil in z njim našlo smrt v morskem valovju več sto oseb. Dne 5. t. m. je izreklo pomorsko sodišče v Londonu po končani preiskavi razsodbo v tej stvari. Ker se nijednemu izmed obojga parnika „Crathie“ ni moglo neopovržno dokazati, da bi bil neposredno zakrivil nesrečo, je sodišče oprostilo vse obtožence in jih rešilo obtožbe.

Policijsko Ofic. gospod Tiz je doznal, da nekateri delavci v „Economovem“ mlino krađejo vreče za otrobe in jih skrivaj spravljajo iz mlina; zasledoval je tatove, in našel na raznih vozovih skritih 24 vreč za otrobe. Vsled tega je zaprl 33letnega paznika Antona V. iz Gorice in 50letnega težaka Lorenca P. iz Tržiča, oba v službi pri „Economu“, katera sta na sumu, da sta kradla vreče; kot sokrivca je pa zaprl 50letnega izvoščaka Andreja K. iz Šmarji pri Ajdovščini ter 40letnega izvoščaka Josipa M. iz Kormina.

Koledar. Danes (9.): Gregor, nac. škof in cerkv. učenik. — Jutri (10.): Izidor, spoznavalec; Antonin, škof. — Polna luna. — Solnce izide ob 4. uri 43 m., zatoni ob 7. uri 9. min. — Toplota včeraj: ob 7. uri jutraj 15 stop., ob 2. pop. 21.5 stop. C.

Najnovejše vesti.

Pulj 8. (Izvirna brz. Ed.) Cesarju je bilo predstavljenih 18 hrvatsko-slovenskih in 16 italijanskih občin, 3 hrvatska in 4 italijanska društva iz Pulja. Cesar je naglasil dekanu iz Doline: v Istri bi morali vsi znati slovenski, hrvatski, nemški in italijanski, kakor znate vi.

Načelnika v Piranu je vprašal, dali se je že povrnil mir. Ko je končal cesar svoj govor, nadkrillili so živio-klici evivalke.

Pulj 8. Današnji dan vršil se popolnoma po določenem programu. Ljudstva je tu ogromno število. Vreme krasno. Župan dr. Rizzi nagovoril je Nj. Vel. v italijanskem jeziku, cesar je zahvalil tudi po italijanski. Došle so deputacije iz skoro vseh istrskih občin, cesar je vsprejel več iz Trsta došlih dostojanstvenikov.

Dunaj 8. Dunajski in Budimpeštanski službeni list objavlja to-le lastnoročno pismo cesarjevo grofu Kalnokiju: „Zagotavlja Vas Mojega podpolnega zaupanja in hvaležno priznava Vaše dolgoletno in vspešno službovanje, katerega nadaljevanje cenim, ne smatram shodno, da udovoljim Vaši prošnji z dne 2. t. m. za odpust od Vaše službe kot skupni minister vnanjih poslov.“

Pariz 8. „Figaro“ razpravlja o diferencah med grofom Kalnokijem in baronom Banffyjem v članku pod zaglavjem „Pravi samodržec“. Članek naglašja, da se cesar Fran Josip vedno popolnoma zaveda visoke svoje odgovornosti, ki je spojena z najvišjim mestom v državi ter da vedno najde sredstva za izborni politiko. Cesar je vedno umel varovati ravnovesje med obema državnima polovicama o sporih in njegova čisto osebna zasluga je, da sta se poravnala ta dva državnika.

Dunaj 8. Tukajšnjim listom javljajo iz Brna: Sinoč ob 9. uri razpočila je tu v vrtu neke gostilne v Giskrini ulici bomba, ki je bila napolnjena s kroglicami in žebli. Ranjen ni nihče, tudi škode ni povzročil razpok. Vse kaže nato, da so to bombo položili isti zločinci, ki so bili položili prejšnje.

Trgovinske brzojavke. Budimpešta. Pšenica za juno 7.44 7.44 Pšenica za maj-juni 1895 7.44 do 7.45 Ovas za juno 6.24—6.25 Ri za juno 6.67 6.63 Koruza za maj-juni 6.91 6.93, za juli-avgust 6.97—6.99 Pšenica nova od 75 kil. f. 7.45—7.50 od 79 kil. f. 7.50—7.55 od 80 kil. f. 7.55—7.60 od 81 kil. f. 7.60—7.65, od 82 kil. for. 7.65—7.70, letmen 6.65—6.80, prosa 6.20—6.80 rž nova 6.30—6.40 Pšenica: ponudba srednje, povpraševanje dobro Prodaja 18000 mt. st.; cene mirne. Koruza 10 nvč. ceneje. Vreme: lepo. Praga. Netoničani sladkor za maj f. 13.40, nova letina 12.75, malo mirneje. Praga. Centrifugal novi, postavljen v Trst in s carino vred, odpošiljatev precej f. 29—29.50. April sept. f. 29.75—30.25 Concassé 29.25 29.75 Četvorni 30.25—30.50. V glavah (sodih) 31—31.25. Rastoče. Havra. Kava Santos good average za maj 93.75 za september 94.—. Hamburg. Santos good average za maj 77.50 september 76.50 december 74.25.

Dunajska borza 8. maja. 1895

	danes	včeraj
Državni dolg v papirju	101.30	101.35
„ „ „ v srebru	101.35	101.35
Avstrijska renta v zlatu	123.70	123.75
„ „ „ v kronah	101.40	101.45
Kreditno akcije	401.90	401.90
London 10 let	122.35	122.35
Napoleon	9.69 1/2	9.70
20 mark	11.94	11.94
100 italj. lir	46.15	46.15

Možka ali ženska oseba, ki želi stopiti k meni v službo, naj se oglasi pri meni. Prodajati jej bodi v hiši, z dvema sobama, sredi vasi tik ceste: vine, pivo, žganje in specerijsko blago. OSTROŽNOBRDO, zadnja pošta Sv. Peter, Košana, Notranjsko. Jakob Vatovec.

Zgubil

se je dne 3. maja ostrižen bel psiček (pinč), ki sliši na ime „Mufi“, s črnim nosom, črnimi očmi in rumenkastimi ušesi.

Kdor ga najde in pripelje prejme nagrado 10 gld. Sežana, 6. maja 1895.

Martin Battistig, Restavrant Mahorčič.

I. M. LAVRENCIČ.

Nova Tržaška tvornica gas, voda, ulica Rossetti št. 1 dvorišča. Razpošilja po kr-mah v mestu velike steklenice po 5 nvč. in male po 3 nvč., pasarete raz. baže po 5 nvč.

Slavnemu slovenskemu občinstvu se prav toplo priporoča podpisani

I. M. Lavrenčič.

„Kupuj pri kovaču in ne pri kovačetu!“ pravi stari pregovor.

To velja po vsaj pravici za moj zavod, kajti le tako velika kupčija, kakršna je moja, ima zбоk gotovega plačevanja velikanskih množin blaga, in drugih prednosti, cene stroške, kar mora biti slednjim v korist kupovalcu samemu.

Krasni uzorci zasebnim odjemalcem gratis in franko. — Bogače zbirke uzorcev, kakor še nikoli, za krojače nefrankovane.

Snovij za obleke.

Peruven in dosking za velečastito duhovščino, predpisane snovij za uniforme c. k. uradnikov, tudi za veterane, gasilce, telovadce, livreje, sukno za biljard in igralne mize, preproge za vozove, loden. Velika zaloga štajerskega, koroskega, tirolskega lodna za gospode in gospe po izvornih tovarniških cenah, — tako veliki izbori kakor takih ne more imeti niti drajšera konkurenclja. Največa izber le finega trajnega sukna v najmodernejših barvah za gospe. Sukna ki se dajo prati, potni ogrtači od gld. 4 do 14 itd., potem tudi potrebščine za krojače (kakor podstave za rokave, gumbi, šivanke, sukanec itd.)

Ceno, primerno, pošteno, trajno, čisto volneno sukneno blago in ne deber kupcuje, katere veljajo komaj odškodnino za krojača, priporoča

Iv. Stikarofsky, BRNO (avst. Manchester).

Največa zaloga tovarniškega sukna v vrednosti 1/2 milijona goldinarjev. — Pošilja se le po poštenem povzetju!

Svarilo! Agentje in krojačarji ponujajo nedostojno svoje blago pod znakom „Stikarofskega blaga“. Da zabranim varanje p. n. odjemalcev, naznanjam, da takim ljudem ne prodajam blaga pod nobenim pogojem. (24)